

เพ็ญบาย

บทที่ 4

อัญญาณ์ เป็นเพื่อนพาหญิงสาวนั่งเครื่องบินมาเชียงใหม่ ขณะที่ขณะชน เคลื่อนศพของบิดากลับมาบำเพ็ญกุศลที่กรุงเทพฯ หลังจากนั้นอัญญาณ์ก็ถูกเรียกตัวกลับไป

หญิงสาวไม่ได้ร่วมในพิธีศพด้วย แม่ของเธอหมดสติอยู่ในห้องคนไข้วิกฤต เข้าไปพบแม่ที่ไรเธอก็ได้แต่ร้องไห้ เวลาผ่านไปอย่างทุกข์ทรมาน ฉัตรแก้วไม่เคยรู้ตัวว่าเธออยู่ในสายตาของ 'ใคร' บางคนซึ่งไม่ได้มีญาติเจ็บป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล แต่เข้ามาเพื่อเฝ้าดูเธอโดยเฉพาะ

ร่างสูงที่ล่ำสันเคร่งครัดในเสื้อสีขาวผ่านเข้ามาในสายตาในบางครั้งบางหนแล้วก็วูบหาย ฉัตรแก้วรู้สึกถูกล้อมอง แต่พอหันมองหา ก็ได้แต่ผิดหวังที่ไม่พบใครที่รู้จัก เธอเฝ้ารอขณะชน ที่ฝั่งทางใจคนเดียวอย่างโหยหา เธอรู้ว่าเขากำลังเป็นทุกข์ที่สุดเช่นกัน

ขณะชนโทรศัพท์มาหาสมอ "แก้วเป็นอย่างไรบ้าง อยู่คนเดียวได้หรือเปล่า" น้ำเสียงถามอาหาร ฉัตรแก้วนึกไปหน้าคมสัน สะอาดสะอาดอันที่โสภณเศร้าของชายหนุ่มได้ชัดเจนราวกับมองเห็น

"แก้วสบายดีค่ะ พี่นะไม่ต้องเป็นห่วง...."

"ไม่เป็นห่วงแก้วแล้วพี่จะห่วงใคร เดี่ยวนี้พี่ยิ่งเป็นห่วงมากกว่าเก่า... พี่รักแก้วนะ..."

"แก้วรู้ค่ะ แก้วก็รักพี่นะ"

"เสร็จงานคุณพ่อแล้วพี่จะรีบมาทันที ดูแลตัวเองให้ดีนะ"

"พี่นะก็เหมือนกันนะคะ ดูแลตัวเองให้ดีด้วย...."

ถึงอย่างไรคุณกัญญาก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ อาการบวมและรอยเขียวช้ำจนม่วงทั้งตัวเคยทำให้หญิงสาวเข่าอ่อนหน้าตาทะเล็กเมื่อแรกเห็นบัดนี้แผลค่อยทุเลา เครื่องช่วยชีวิตที่ถูกระโยงระยางไว้หลังจากการผ่าตัดในวันแรกๆ ถูกปลดออกทีละอย่าง

ในวันที่ขณะชนเผาศพของบิดา คุณกัญญาณ์ลืมตาขึ้นเป็นครั้งแรก ฉัตรแก้วยืนดีใจจนน้ำตาไหล "แม่จ๋า แม่" เธอพรวดเรียกอีกฝ่ายมองเธอหนึ่งอย่างไม่รับรู้ในความโศก อีกครู่หนึ่งก็หลับตาลงแล้วหลับไหลไปอีกนาน

แม้แววตาของมารดาจะว่างเปล่า ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่ฉัตรแก้วก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รู้ว่าเธอพ้นจากอันตรายแล้ว เมื่อขณะชนมาถึงจึงพบว่าหน้าตาของฉัตรแก้วมีสีสันขึ้น

เขากอดเธอด้วยอาการของพี่ชายปลอบน้องน้อย

"ไม่เป็นไรแล้วแก้ว พี่นะอยู่ที่นี้แล้ว"

ฉัตรแก้วอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ออกมา "แก้วดีใจที่พี่นะมา"

"อากัญญาณ์เป็นอย่างไรบ้าง" น้ำเสียงถามอาหารทำให้หญิงสาวรู้สึกปลาบปล้ำ เขาไม่ได้ร้ายอย่างที่แม่คิดสักหน่อย

"แม่ยังอยู่ในห้องไอซียู แต่ก็พ้นอันตรายแล้ว แม่จ๋าแก้วไม่ได้... หมอบอกว่าอีกหน่อยพอร่างกายแข็งแรงขึ้นแล้ว จะให้ทำกายภาพบำบัดและกระตุ้นประสาทด้วยเครื่องมือต่างๆ แล้วแม่ก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ"

"ไม่น่าเกิดเรื่องขึ้นเลย พี่เสียใจจริงๆ" ชายหนุ่มพึมพำ

"แก้วก็เสียใจค่ะ คิดถึงคุณพ่อ... ไม่น่าเลย..."

"เขาสบายไปแล้ว" เขาพูดอย่างทำใจทั้งที่มีสีหน้าโศกศัลย์

ระหว่างนั่งลงพูดกัน เธอคร่ำครวญถึงบิดาเลี้ยงด้วยความรักอาลัย พอพูดถึงช่วงที่อยู่ภูเกิดด้วยกันในครั้งสุดท้ายหน้าตาก็โหลริน ขณะชนหนึ่งฟังอย่างเคร่งขรึม "ตอนนั้นแก้วทำอะไรกันบ้าง" เธอเล่าไปก็ซับน้ำตา ชายหนุ่มนั่งฟัง

"คุณพ่อตรวจพบว่าเป็นมะเร็ง เพราะอย่างนั้นถึงได้วางงานไว้ในมือพี่แล้วชวนกันท่องเที่ยว พี่คิดว่าเป็นความคิดที่ดีก็เลยสนับสนุน"

"ค่ะ แก้วก็เห็นด้วย แต่น่าเสียดายเหลือเกิน...." เสียงของเธอขาดหาย

ชายหนุ่มปาดเช็ดน้ำตาให้ ก่อนจะเลยไปเขียนเส้นผมที่ตกลงมาระแก้มนวล เสียงถามอ่อน "ตอนนั้น แก้วคุยกันเรื่องหนักๆ บ้างหรือเปล่า อย่างเช่นเรื่องทรัพย์สิน มรดก พันยกรรม อะไรๆ พวกนั้น"

“เปล่าเลยคะ” สีหน้าคนตอบใสซื่อจริงใจ “คุณพ่อพูดว่าแม่มกกลัวว่าคุณพ่อจะตายเร็ว ก็เลยชวนให้วางงานพากันเที่ยว ส่วนแม่เถียงว่าแม่มกลัวว่าตัวเองต่างหากที่จะเกิดพิงพิการเป็นอะไรไป ก็เลยจะตัดดวงความสุขหากำไรให้ชีวิตขณะที่ยังทำได้ แก้วยังโวยเลยว่าพูดอะไรกัน คำก็ตาย สองคำก็พิการ...ไม่น่าเชื่อเลยว่า...”

เสียงของเธอขาดหาย เธอร้องให้อีกครั้ง

ดวงตาของชายหนุ่มเคร่งขรึมครุ่นคิด ขยับปากจะซักถามต่อ แต่พอเห็นสภาพของอีกฝ่ายก็เปลี่ยนใจนั่งเงียบเสีย

เขาตั้งเธอไปกอด ไบหน้าเล็ก ๆ ซุกอยู่ที่อก เขารู้สึกถึงน้ำตาที่ซึมผ่านเสื้อ เธอยึดเขาราวที่พึ่งเดียวในชีวิต ชายหนุ่มรับรู้ความรู้สึกนั้น อาการกอดกระชับปลอบขวัญอย่างพี่ชาย กลบเกลื่อนพลังอันฝังเร้นอยู่ในส่วนลึก แม้จะชิงชังคุณกัญญาอย่างไร แต่กับเธอแล้ว เขาไม่เคยต้องเสแสร้งในความผูกพันใกล้ชิด

แต่ว่า... ชายหนุ่มกลับต้องผินใจหนักหนาที่จะต้องจำกัดบทบาทของตนไม่ให้เกินเลยไปกว่าที่เธอคิดว่าเขาเป็น ไม่เช่นนั้น เขาอาจสูญเสียความไวเนื้อเชื้อใจที่ฉัตรแก้วมีให้แก่เขาในฐานะของ “พี่ชาย”

ชายหนุ่มจองห้องพักในโรงแรมเดียวกัน แม้จะถามหาห้องที่ใกล้หญิงสาวที่สุด คำตอบกลับทำให้ผิดหวัง

“ห้องใกล้ที่สุดเพิ่งมีคนย้ายเข้าเมื่อครู่นี้เองคะ แต่ห้องที่จัดให้ก็วิสวยคะ แล้วก็สะดวกกว่าเพราะว่าอยู่ใกล้ลิฟท์”

“ไม่เป็นไร ห้องไหนก็ได้” ชายหนุ่มพยักหน้า

ฉัตรแก้วเดินตามต้อย ๆ ชะชนไม่มีสัมภาระนอกจากกระเป๋าเล็ก ๆ ไบเดียวที่พนักงานของโรงแรมถือเดินนำมา ชายหนุ่มส่งธนบัตรให้เป็นรางวัล ชายผู้นั้นโค้งอย่างสุภาพก่อนจะถอยออกไป

หญิงสาวซุกกายกับเก้าอี้เบาะหนา ชบหน้าเอียงลงไปข้าง ๆ สีหน้าสลดระคนเหนื่อยอ่อน ชายหนุ่มมองอย่างอาทร

“ทำอะไรไม่ได้พักผ่อนเลยละซี หน้าซีดซีขาว”

“นอนไม่หลับเลยคะ” เธอพูดเศร้า ๆ

น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนเศร้าปานกัน “คุณพ่อไปสบายแล้ว คิดอย่างนี้ชีว่าถ้ายังอยู่ คุณพ่อจะต้องทรมาณกับโรคร้ายที่นับวันอาการจะรุนแรงขึ้น ส่วนอากัญญาก็ต้องคอยดูแล เหน็ดเหนื่อยกังวล เป็นทุกข์ทรมาณใจ ที่สุดแล้วก็ต้องจากกันด้วยความตายอยู่ดี”

“แก้วสงสารแม่...”

ชายหนุ่มเดินมายืนข้าง ๆ จัดเส้นผมให้พ้นจากหน้าเธอ

“อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด แก้วทำใจให้ได้เถอะ เวลานี้คนที่ทุกข์ใจที่สุดคือตัวแก้วคนเดียว อากัญญาไม่ได้รับรู้อะไรด้วยเลย”

น้ำตาเธอร่วงพรู “อีกหน่อยแม่ก็ต้องรู้...”

ปลายนิ้วสะอาดปาดเช็ดน้ำตาให้ “กว่าจะรู้ อากัญญาที่เคยชินจนทำใจได้ อย่าเป็นทุกข์กังวลให้มากไปเลย ถ้าแก้วไม่สบายไปอีกคน พี่จะกลุ้มใจยิ่งขึ้น”

“คะ แก้วจะไม่ทำให้พี่นะกลุ้มใจ”

“พี่อยากให้แก้วดูแลตัวเองให้ดี เรามีกันอยู่เพียงเท่านี้ พี่ไม่อยากจะต้องเสียใจอีก”

ร่างสูงเคลื่อนมาประชิดศีรษะที่เอียงชบอยู่กับพนักเก้าอี้ วางมือกุมบ่าอย่างปลอบโยน หญิงสาวโอบตอบลวม ๆ อย่างรับรู้ในความห่วงใย อีกฝ่ายกลับยิ่งรู้สึกหวั่นไหว คล้ายความรู้สึกนึกคิดนานาจะบรรรกกันอยู่ภายใต้สีหน้าอ่อนขรึม

หญิงสาวเพียงแต่รู้สึกอบอุ่น เชื่อมมันและไว้วางใจเท่านั้น.....

ฉัตรแก้วกลับไปพักผ่อนที่ห้อง พอตื่นจากเปลอหลับเธอก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อที่จะไปทานอาหารค่ำด้วยกันตามที่ “พี่ชาย” บอกไว้ ท้องฟ้าอ่อนแสงลงแล้วเมื่อชะชนโทรศัพท์มาตามจากห้องพักของเขา หญิงสาวตอบรับ ก่อนจะหันมาสวมรองเท้าคว่ำกระเป๋ามาสะพายบ่า เปิดประตูออกมาจากห้อง

ประตูห้องใกล้เคียงเปิดออกในเวลาไล่ ๆ กัน ความเคยชินที่จะจำกัดสายตาไม่ให้ล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นทำให้เธอไม่เห็นร่างสูงที่มีอาการหยุดชะงักไปในทันที เธอเพียงรับรู้ว่าร่างสูงที่เห็นอยู่ที่มุมสายตาถอยกลับและปิดประตูห้องเงียบ ๆ

ฉัตรแก้วเดินผ่านไป ไม่ได้เก็บเอามาใส่ใจ.....

เนื่องจากห้องพักอยู่กันคนละชั้น ชนะชนจึงลงไปรออยู่ที่ห้องรับรองข้างล่าง เขาพาหญิงสาวเดินไปยังรถยนต์ซึ่งเช่าจากบริษัทรถเช่าซึ่งมีที่ทำการอยู่ ณ สนามบิน

“เคยมาเชียงใหม่หรือเปล่า รู้ไหมว่าเรามีโรงงานอยู่ที่นี้”
ชายหนุ่มชวนคุย

“แม่ไม่เคยว่างพามาเที่ยวเลยคะ แก้วอยากมา พอแม่บอกว่าจะเลิกทำงาน แก้วยังตั้งใจเลยว่าต่อไปจะชวนมาเที่ยว”

ชายหนุ่มเลือกร้านอาหารใหญ่ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากโรงแรม ผู้คนค่อนข้างมากเนื่องจากเป็นช่วงวันหยุด เขาพาหญิงสาวเข้าไปนั่งแล้วช่วยกันเลือกอาหารหลายอย่าง

“กลับไปครั้งนี้ พี่จะไปติดต่อโรงพยาบาลที่จะย้ายอากัญญาไปรักษา แก้วจะได้กลับไปอยู่ที่บ้าน”

“คะ แต่แก้วอาจจะนอนอยู่กับแม่ที่โรงพยาบาลเป็นส่วนใหญ่”

“เพื่ออะไรกัน อากัญญาไม่รู้สึกตัวเลย”

“แม่รู้ตัวแล้วคะ”

“นานๆ จะลืมตาขึ้นมาสักครั้ง แล้วยังจำอะไรไม่ได้อีกด้วย”

“หมอบอกว่าถ้าแก้วคอยพูดคุยด้วยจะช่วยได้มากคะ”

“แล้วเรื่องเรียนจะทำยังไง”

“แก้วคงต้องไปขอยกเลิกบางวิชาเอาไว้ลงทะเบียนเรียนใหม่ คราวหน้า บางวิชาที่อ่านหนังสือเองได้ก็จะพยายามต่อไปแต่ต้องไปคุยกับอาจารย์แต่ละท่านก่อนเพราะหมายความว่าแก้วจะต้องขาดเรียนมาก... แต่ด้วยความจำเป็นอย่างนี้คงจะไม่มีปัญหา...” เสียงอ่อนๆ ขาดหาย หญิงสาวเซ็ดน้ำตาบ่อย “เพราะว่าแม่ต้องการแก้ว...”

ชายหนุ่มเอื้อมมือแตะคางอย่างปลอบ “เอาเถอะ ยังไงก็ได้”

ต่างรับประทานอาหารกันเงียบๆ เหมือนมีเรื่องต้องขบคิด

“พรุ่งนี้เราไปดูที่เกิดเหตุกันใหม่คะ ตอนแก้วมากับอักษก็ตั้งใจไว้ว่าจะไปดูกันสักครั้ง แต่อักษกลับไปก่อนเลยยังไม่มีโอกาสได้ไป”

ชายหนุ่มถามเสียงขรึม “แก้วอยากจะไปดูทำไม”

“อยากรู้ว่าแม่ตกลงไปตรงไหน ยังไง เท่านั้นเองคะ”

“รู้แล้วจะได้อะไรขึ้นมา ทำให้สบายใจขึ้นหรือก็เปล่า”

หญิงสาวนั่งเงียบ สีหน้าสลด ชายหนุ่มนั่งมองแล้วก็พูดว่า “รู้อะไรใหม่ ความลับของพี่ก็คือเกลียดความสูง แค่นี้ก็ตามที่แก้วพูด พี่ก็มีมือไม้อ่อนแบทบจะขับรถไม่ได้แล้ว”

“จริงหรือคะ” เสียงถามแปลกใจอย่างยิ่ง

เขาหันมายิ้ม “พี่มีความหลัง อยากรจะฟังไหมล่ะ”

“อยากซีคะ พี่นะเล่าให้แก้วฟังหน่อย”

ชายหนุ่มนิ่งๆ “แม่ของพี่ไม่แข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนพ่อก็ยุ่งอยู่กับธุรกิจ พี่เป็นเด็กหัวแข็ง ไม่น่ารักว่านอนสอนง่ายอย่างนายซซ์ ก็เลยต้องอยู่โรงเรียนประจำมาตั้งแต่เล็ก”

ฉัตรแก้วถามว่า “พี่ซซ์นะหรือคะน่ารัก ว่านอนสอนง่าย...”

อีกฝ่ายพยักหน้า “เขาเป็นลูกรักของพ่อแม่มาตลอด...”

“แก้วก็รู้สึกว่าคุณพ่อตามใจพี่ซซ์มาก”

“ถ้าเขาไม่ใช่ลูกรัก คงไม่โอจฉฉแล้วคอยรังแกแก้วหรือก จริงไหม ขนาดตอนนั้นโตเป็นหนุ่มแล้วก็ตัวโตกว่าแก้วตั้งเยอะ”

“คะ” เธอยิ้มอ่อนอย่างไม่ถือโทษ ถึงอย่างไรทุกอย่างก็ผ่านไปแล้ว ในระยะหลังๆ ซซ์ซัยทำตัวดีขึ้นเป็นคนละคน แม้จะมีปัญหากับแม่ของเธอแต่เขาก็ไม่แสดงออกกับเธอว่ามีปัญหาบาดหมางอันใด

เธออดนึกถึงคำพูดของอักษฎางค์ไม่ได้ ... พี่นะกลัวว่าพี่ซซ์จะคิดไม่ดีกับแก้ว ช่วงที่อยู่เมืองนอกด้วยกัน พี่ซซ์พูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่าใครก็ตามเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้...

..... พี่ซซ์จะกำจัดให้หมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่มายุ่งเกี่ยวกับแก้ว คนที่แก้วรัก แล้วอาจจะรวมทั้งตัวแก้วเองด้วย.....

เธอขุ่นเคืองอักษฎางค์ขึ้นมาเฉยๆ แม้เข้าใจดีว่าอักษฎางค์ไม่ได้คิดขึ้นมาเอง แต่ว่ารับฟังมาจากอักษฎากาอีกต่อหนึ่ง

“แล้วยังไงต่อคะ”

“ที่โรงเรียนประจำ ตอนนั้นพี่ตัวเล็กนิดเดียว เล็กกว่าที่ควรจะเป็นสำหรับเด็กในวัยเดียวกัน... มีรุ่นพี่กลุ่มหนึ่งที่หมั่นใส่ลูกเศรษฐีก็เลย

คอยแกล้ง... แอบเอาหนอนบ้างจิ้งจกบ้างมาใส่จานข้าว ตีตบ้ายตลกๆ ที่หลัง เอรอรองเท้าไปซ่อนทำให้เข้าเรียนไม่ทันแล้วถูกทำโทษ...”

น้ำเสียงเล่าเจือความขมขื่นคับแค้น หญิงสาวต้องครางออกมาว่า
“แยจ้จ้ แล้วทำไมพี่นะไม่บอกคุณพ่อล่ะคะ”

“บอก... แต่เขาไม่สนใจ... ผู้ใหญ่มองอะไรๆ ต่างกับเด็กลิบลับ เขาไม่รู้หรือว่าเด็กสิบขวบรู้สึกอย่างไร” ชายหนุ่มกลมเกลี้ยงด้วยอาการ เจือหัวเราะ “แต่หากเป็นเราก็คงคิดเหมือนเขา จริงไหม... ใครจะมาสนใจ เรื่องไร้สาระของเด็กๆ โรงเรียนอันดับหนึ่งอย่างนั้นไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ลูกคงแต่งเรื่องเพราะว่าอยากกลับบ้าน อีกหน่อยลูกก็คงเคยชินกับ โรงเรียนเอง...”

“แก้วจะไม่มีวันส่งลูกคนไหนไปอยู่โรงเรียนประจำแน่ๆ เลย”

มืออุ่นๆ ยื่นมาจับแขนเธอ น้ำเสียงอ่อนทุ้มเล่าต่อไปว่า

“คืนหนึ่ง รุ่นพี่ต้อนรุ่นน้องขึ้นไปบนดาดฟ้าตึกนอนแล้วให้เล่น ไล่จับกัน ขณะที่วิ่งไล่ก็ต้องทำเสียง ตี... ไปเรื่อยๆ นั้นแหละเกมส์ ที่เขาให้เราเล่น แล้วต่อจากนั้นก็ใช้ผ้าผูกตาคนที่ไล่ ตอนที่เราเป็น ฝ่ายหนีก็สนุกดีหรอก พี่เองยังหัวเราะจนกลิ้ง มาหมดสนุกตรงที่พวก คนหนีช่วยกันจับตัวพี่ให้ถูกจับได้ แล้วพี่ก็เลยต้องถูกผูกตาบ้าง...”

น้ำเสียงสะท้อนลึกทำให้หญิงสาวอดรู้สึกหนักหน่วงไม่ได้

“พี่ถูกปิดตาเอ้อมมือเปะปะตามเสียงเรียกและหัวเราะ มีคนผลัก ข้างหน้าบ้างข้างหลังบ้างครั้งแล้วครั้งเล่า แต่หันไปก็คว่ำใครไม่ได้... เสียงเชียร์รอบข้างทำให้เราลืมนึกถึงอะไรอื่นนอกจากหัวเราะตามพวกเขา แล้วยังไม่รู้ไหม พี่ไม่รู้ว่พี่ไปถึงตรงนั้นได้ยังไง จู่ๆ ทุกอย่างก็ เงียบ เงียบสนิทจริงๆ พี่ส่งเสียงเรียก เดินเปะปะ แล้วก็เสียงกรีด ตะโกนออกมาว่า ..หยุด ระวังข้างหน้า นายกำลังจะตก.. อีกหลายๆ เสียง หวิดตะโกนตามกัน ...จะตกแล้ว จะตกแล้ว ระวัง... เสียงนั้นไม่ใช่จะเตือน แต่ว่าตั้งใจจะเขย่าขวัญให้ยิ่งตกใจมากขึ้นต่างหาก”

หญิงสาวแทบจะลืมหายใจ “แล้วยังไงคะ พี่นะจะตกจริงๆ หรือ ว่าพวกเขาเพียงแต่แกล้งหลอกเล่น”

เขาระบายลมหายใจ “พี่ตัวแข็งไม่กล้าขยับ ในที่สุดพี่ค่อยๆ ดึง ผ้าผูกตาออกแล้วก็เห็นว่ากำลังยืนอยู่เกือบจะริมขอบตึก ตรงหน้าห่างแค่ ก้าวยาวๆ เท่านั้นเป็นช่องบันไดหนีไฟเหล็กเล็กๆ โปรงๆ ไม่มีกำแพงกัน มองลงไปเห็นสนามหญ้า ถนนและรถยนต์ ที่จอดอยู่ในความมืดข้างล่าง... ตึกสูงแค่นี้ชั้น แต่สำหรับพี่ในตอนนั้น รู้สึกว่ามันช่างสูงเหลือเกิน”

“โถ พี่นะ.....” เธอลูบแขนพี่ชาย

“พี่หมดแรง ตัวสั่นเหมือนจับไข้ ฉีราดแล้วยังเข้าอ่อนทรุดอยู่ ตรงนั้น พวกเขาหัวเราะกันใหญ่ ตอนนั้นพี่กลัวจนลืมอาย หลังจากนั้น นอกจากจะอายที่ถูกตามล้อเลียนแล้ว พี่ยังฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าตกลงมาจากช่องบันไดหนีไฟนั้น... พี่ไม่เคยขึ้นไปตรงนั้นอีกเลย”

เธอเอนกายเข้าไปกอดพี่ชาย “สงสารพี่นะจ้จ”

ชายหนุ่มรู้สึกอารมณ์สับสนสออบอ่อนที่ผลกลับไปอย่างยิ่ง

“เป็นแก้ว แก้วก็คงไม่กล้ากลับไปเหมือนกัน”

ไม่มีเสียงตอบ ดวงตาคมกล้ำมองไปทางอื่น

ในความเป็นจริงเขารู้ดีว่า เด็กชายผู้ถูกความกลัวหลอกหลอน ได้ลากขาของตัวเองด้วยความยากลำบากกลับไปยืนหมิ่นเหม่บนขอบ ตึกสูงตรงหน้าบันไดหนีไฟอีกครั้ง และเพียงครั้งเดียวนั้น เขาก็ เอาชนะความกลัวที่เกาะกินหัวใจได้โดยสิ้นเชิง.....

เขาไม่ได้เล่าต่อไปว่า สี่ปีต่อมา รุ่นพี่ซึ่งเป็นหัวใจคอย รังแกเขาในระยะแรก และเป็นต้นคิดของเรื่อง ซึ่งหลายปีนับจาก รู้จักกันต่อมา ได้มาคืนดีขอเป็นพวกด้วย ได้บังเอิญจบชีวิตลงโดย พลัดตกลงมาจากจุดเดียวกันนั่นเอง.....

ชนะชนพูดว่า “แล้วพี่จะกล้าไปดูจุดเกิดเหตุได้ยังไง แก้ว คิดว่าพี่จะทนขับรถไปถึงตรงนั้นได้อย่างไรนั่นหรือ”

เธอมอง “พี่ชาย” อย่างเห็นใจ ความจริงแล้วคนที่สูญเสียคือเขา ต่างหาก ชนะชนอาจจะยิ่งขมขื่นที่ต้องไปพบเห็นจุดจบชีวิตของบิดา เขาอาจจะเจ็บปวดเกินกว่าจะรับได้

“คะ จริงของพี่นะ ไม่ไปก็ไม่ไป”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มต้องขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียง “น้องสาว” ทักทายว่า “ฮัลโหล... อັษ หรือ เป็นยังไงบ้าง...” เสียงใสๆ ตอบโต้เป็นระยะ “แก้อยู่กับพี่นะ...” เธอบอก แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อขณะชน ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามไม่ให้พูดถึงเขา

“พี่นะมาถึงเมื่อตอนบ่าย” เธอพูดไม่เต็มเสียง นิ่งฟัง ก่อนจะตอบกลับไปว่า “ไม่รู้สิ คงไม่อยู่หลายวันหรอกเพราะว่าทำงานมานานไม่ได้... อັษจะมาหรือ ตามใจสิ... ไซ แก้วยังพักอยู่ที่โรงแรมเดิม ห้องเดิมนั้นแหละ แต่ส่วนใหญ่ก็จะไปอยู่ที่โรงพยาบาล อັษมาถึงเมื่อไหร่ก็โทรศัพท์หาสิแล้วกัน... แล้วเจอกันนะ อັษ บ่ายบาย”

เธอตัดการสนทนา พอวางโทรศัพท์ก็พบดวงตาคมเฉียบจับมองเสียงถามไม่พอใจ “นายอັษเขาจะมาอีกทำไม”

“เขาเป็นห่วงว่าแก้วจะเหงา... ความจริงมีอັษอยู่ด้วยก็ดีเหมือนกัน เครียดๆ ขึ้นมาก็ขับรถออกไปเที่ยวดูนั่นดูนี่ อັษตามใจแก้วเสมอ”

“เป็นแฟนกันหรือเปล่า” เสียงถามเครียดจนฉัตรแก้วแปลกใจ “เปล่าค่ะ เราเป็นเพื่อนกันแค่นั้นเอง อັษเขามีแฟนอยู่แล้ว... แต่เอ... ตอนหลังๆ นี้ได้ยินพูดบ่อยๆ ว่าจะเลิกกัน”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “เขาจะเลิกกันเพราะอะไร”

“เพราะแก้ว...!” หญิงสาวหน้ามูม “เหลวไหลแท้ๆ เลย แก้วไม่ได้คิดอะไรกับอັษสักหน่อย”

“แก้วไม่ได้คิด แล้วฝ่ายนั้นล่ะ คิดหรือเปล่า”

หญิงสาวขยับจะปฏิเสธแต่แล้วก็ต้องนิ่ง ในระยะหลังๆ เพื่อนชายมีท่าทีแปลกๆ เอาใจเธอสารพัด แล้วยังพูดอีกว่าไม่แคร์สักริดหากว่า จะต้องเลิกกับคนรัก

“ทำไมพี่นะไม่ถามอັษเองล่ะ ความจริงที่เขาคอยตามดูแลแก้วก็เพราะพี่นะสั่งไว้ไม่ใช่หรือคะ ถ้าแก้วเป็นแฟนกับอັษจริง พี่นะ คงจะพอใจมากไซ้ไหม เพราะที่อັษ มาสนิทสนมกับแก้ว ก็เพราะพี่นะเองเป็นคนจัดการทั้งหมด”

อีกฝ่ายเสียงเข้ม “พี่ไม่เคยคิดอย่างนั้น แคเป็นห่วงที่แก้วต้องไปอยู่ที่ภูเก็ตคนเดียว กลัวว่าถ้ามีปัญหาอะไรแล้วจะไม่มีใครช่วย”

“หรือคะ... แต่พี่นะก็คงจะไม่รังเกียจไซ้ไหม อีกหน่อยเราจัดงานพร้อมๆ กันเลย พี่นะแต่งกับพี่อัญ แก้วแต่งกับอັษ”

“ทำไมพูดถึงการแต่งงานอย่างกับว่ามันเป็นเรื่องเล่นๆ คนเราไม่ใช่จะวันนี้แต่ง พรุ่งนี้เลิกหรอกนะ จะได้แต่งๆ กับใครก็ได้”

เขาเอ็ดด้วยท่าทีจริงจัง หญิงสาวหัวเราะ

“อ้าว”

“พี่รู้ว่าแก้วไม่ได้ชอบผู้ชายอย่างอັษหรอก ช่างสำรวย รักความสะดวกสบาย ไม่เป็นแมนเลยสักนิด”

เธอสั่นหน้า “ไม่มีอะไรน่าประทับใจเลยคะ”

อีกฝ่ายยิ้มออกมา “แล้วตอนนี้แก้วชอบใครอยู่บ้าง”

สีหน้าเธอหม่นหมอง “ไม่มีใครเลยคะ แก้วเหงา แต่...มันไม่ง่ายหรอกที่จะชอบใคร... แก้วเสียใจมากตอนที่ธิตาย เพราะอย่างนั้นหากจะแต่งงาน แก้วคงแต่งกับใครสักคนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องรักนักหนา เวลาตายจากกันจะได้ไม่เป็นทุกข์”

มืออบอุ่นจับมือเธอเขย่าเบาๆ “อะไรจะทำอ้แท้ถึงขนาดนั้น อายุเพิ่งจะยี่สิบ ยังมีโอกาสกับความรักอีกเยอะแยะ อีกหน่อยเธอจะเลือกแล้วเลือกอีกว่าจะรับรักใครดี”

เธอยิ้มออก ชายหนุ่มมองลึกลงในดวงตาขณะหัวเราะให้แก้ว

ด้วยท่าทีอบอุ่นในบทบาทของพี่ชาย ชายหนุ่มต้องถามตัวเองอีกครั้ง เมื่อไหร่เขาจะไม่ต้องห้ามตัวเองหากจะล้ำเส้นของความเป็นพี่อย่างที่เขาต้องฝืนใจทำตลอดเวลาที่ดูเธอเติบโตขึ้นจนเป็นสาวสมบูรณ์ที่แสนสวย ในขณะที่เธอโหยหาความรักและที่พิทักษ์ ถึงเวลาแล้วหรือยังที่อ้อมแขนและอกอุ่นจะอ้ารับในฐานะอื่นที่เขาปรารถนา

ไม่ใช่แค่ ‘พี่ชาย’ ที่ได้แต่แอบมองเธอกับชายอื่นด้วยความริษยา หึงหวง.....